

Arrest

nr. 40 901 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FAWZI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mosul, Centraal-Irak, waar u altijd in de wijk Al Karama hebt gewoond. In 2003, na de val van het Baathregime, zou uw vader, een sergeant onder Saddam Hussein, naar het Noorden zijn gegaan waar hij in Faïda werd beschoten door de politie en stierf. Uw broer moest, om het gezin te onderhouden, gaan werken. Hij zou twee jaar hebben gewerkt als taxichauffeur en zou in 2007 de Nationale Garde hebben vervoegd. Daarop zou hij enkele malen telefonisch zijn bedreigd. Op 1 januari 2009 zouden onbekenden hebben aangeklopt. Toen uw broer aan de deur verscheen, zouden ze hebben getracht om hem te ontvoeren. Uw moeder zou zich daartegen hebben verzet waarop u schoten zou hebben gehoord. Toen u naar buiten ging zou u de lijken van uw moeder en broer op straat hebben zien liggen. U zou een auto hebben zien vertrekken waarin drie gemaskerde personen zaten en de chauffeur. Zij zouden u hebben opgemerkt toen ze wegrepen. U en uw zus zijn vervolgens bij uw

grootmoeder gaan wonen, waar u gedurende acht maanden, op aanraden van uw grootmoeder, zou zijn binnengebleven. Omdat u niet uw hele leven wilde binnen blijven en u vreesde gedood te zullen worden door dezelfde terroristen, hebt u het land verlaten. Op 01/08/2009 zou u Mosul hebben verlaten met de auto van de smokkelaar. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, bent u op 17/08/2009 in België aangekomen. De volgende dag meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Mosul (Centraal-Irak). Uit uw verklaringen blijkt dat u wel enige kennis heeft over de stad Mosul, maar dat deze kennis echter totaal ontoereikend is voor iemand die beweert zijn hele leven in deze stad te hebben gewoond. Zo blijkt u ofwel onvoldoende ofwel foutieve antwoorden te geven op meerdere essentiële kennisvragen over de stad, waar u volgens uw verklaringen 18 jaar zou hebben gewoond. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel district rond de stad Mosul kan opnoemen (CGVS, p.6- 7). Allereerst had u het al moeilijk om het woord district te begrijpen. U was klaarblijkelijk niet vertrouwd met het gegeven dat de provincies in Centraal-Irak zijn ingedeeld in meerdere districten, zo ook de provincie Mosul waarvan de stad Mosul deel uitmaakt. U verantwoordde u met te stellen dat u veel in uw wijk Karama bleef en eigenlijk het huis niet mocht verlaten, waardoor u van de omgeving niet veel kan vertellen. Deze uitleg is op zich al opvallend aangezien u geenszins werd gevraagd uw omgeving te beschrijven, dan wel u werd gevraagd of u enige notie had van het begrip "district". Toen u vervolgens enkele districten werden opgenoemd, herkende u maar één van de drie opgenoemde districten. Ondermeer het gekende "Tilkaef" en "Hamdaniye" waren u totaal onbekend (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u nooit buiten Mosul bent geweest is niet afdoende, daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, als inwoner van Mosul, tenminste over deze districten hebt gehoord.

Vermits u stelde bijna altijd in Karama te hebben verbleven werd er u vervolgens gevraagd enkele wijken rondom uw wijk "Karama" op te noemen. U kende enkele wijken (CGVS, p. 7), zoals oa. "Intisar", "Tamim", "Nur", die telkens iets verderop gelegen zijn (CGVS, p 7). Opvallend genoeg vermeldt u niet spontaan de direct aangrenzende wijken zoals de "Al-Quds-wijk", waarvan u naderhand wel zegt dat u deze naam kent en dat deze wijk in de buurt ligt.

U vervolgens gevraagd welke rivieren door Mosul stromen antwoordt u correct de Tigris (die de stad in twee helften deelt) en de Al Khawsar. Echter, u situeert de rivier Al Khawsar verkeerdelijk aan de rechterkant van de Tigris (CGVS, p.8). Meer zelfs, u situeert de Khawsar-rivier aan de andere kant van de stad (nl. rechterkant) dan uw wijk Karama (nl. linkerkant), wat foutief is. Dat u zich hierin zou vergissen is niet aannemelijk. Een rivier maakt immers een wezenlijk geografisch kenmerk uit van uw leefomgeving en dat u deze de gans andere kant van de stad situeert is niet aanvaardbaar. Wanneer u werd gevraagd de Tigris te situeren, meldt u dat deze door de wijk "Al Faysaliyah" stroomt en het gekende Mosul-hotel passeert, maar u dit echter niet heeft gezien en u het had van horen zeggen (CGVS, p.8).

Toen u vervolgens werd gevraagd de weg van uw wijk naar de Tigris te beschrijven, neemt u een zeer onwaarschijnlijke en onduidelijke omweg om daar te geraken, nl. via de Majmoua-wijk (universiteitswijk) wat zeker niet de meest directe weg is (CGVS, p.8). Toen u over deze onduidelijkheid werd gehoord, antwoordde u telkens naast de kwestie (CGVS, p.8). Dit alles is zeer bevreemdend, daar u toch aangeeft de Tigris zelf te hebben gezien (CGVS, p. 8). Overigens is het merkwaardig dat u de Tigris aan de Arabische kant van de stad situeert. De rivier Tigris stroomt doorheen de stad en verdeelt deze in twee helften, gemeenzaam de linker- en rechterkant genoemd. Echter deze rivier ligt aan géén van beide kanten aangezien zijzelf de stad in twee kanten opdeelt (CGVS, p.8). Toen u werd gevraagd om enkele wijken aan de andere kant (nl. rechterkant) van de stad op te noemen, kan u er inderdaad enkele opsommen, waaronder de "Dawassa"-wijk, waar u naar de cinema zou zijn geweest (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd werd de weg van uw wijk naar Dawassa te beschrijven, kan u geen duidelijke wegbeschrijving geven (CGVS, p. 9). Opmerkelijk is dat u wel schijnt te weten dat op deze weg enkele bruggen éénrichtingsverkeer zijn, maar dat u bij dezelfde wegbeschrijving deze éénrichtingsbruggen in

de verkeerdelijke richting hanteerde (CGVS, p. 9). Daarnaast situeert u het gekende pretpark in de Dawassa-wijk aan de overkant van de Tigris en dit in contradictie met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat dit aan dezelfde kant ligt als de Karama-wijk (CGVS, p.9). Verder kan u wel enkele bezienswaardigheden in Mosul opsommen maar heeft u opmerkelijk genoeg nog nooit gehoord van 'Bash Tabia', een bekende site en burcht (CGVS, p. 9). U hebt wel weet van een luchthaven in Mosul, maar kan deze niet situeren (CGVS, p. 10).

Uw verdere verklaringen over de val van Mosul in 2003 laten weinig ruimte om verder geloof te hechten aan uw bewering dat u op dat moment in Mosul verbleef. Zo beweert u dat alleen de Amerikanen Mosul zijn binnengevallen en dat de Koerden pas in 2005/2006 Mosul zijn binnengekomen om er vervolgens kantoren op te richten (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, werd de stad ingenomen door Koerdische strijders ("peshmerga's), gevolgd door Amerikaanse troepen. Er zijn weliswaar enkele gevechten en incidenten geweest maar al bij al was er bij de val van Mosul weinig verzet. Dat u als Koerd hier geen weet zou van hebben is volstrekt ongeloofwaardig en laat niet toe nog langer geloof te hechten aan uw verklaring dat op het ogenblik van de val in Mosul woonachtig was.

Vervolgens stelde u dat er dagelijks aanslagen gebeuren in Mosul (CGVS, p.12) en haalde u een aanslag aan in de Tamin-wijk. Deze aanslag, geeft u zelf aan, dateerde echter van 2006 (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens werd gevraagd naar andere, meer recentere aanslagen - u zegt Mosul pas te hebben verlaten in augustus 2009- kan u echter geen specifiek voorbeeld geven (CGVS, p. 12). Opnieuw is dit een indicatie dat u in deze tijdspannen niet in Mosul aanwezig was. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er ook in 2007 en 2008 heel wat incidenten en aanslagen hebben plaatsgevonden in uw eigen wijk Karama. Dat u niet in staat bent spontaan enig incident uit uw eigen woonwijk te vermelden, is opnieuw flagrant.

Gelet op bovenstaande opmerkingen heeft u weliswaar enige kennis van Mosul maar is deze ontoereikend om uw herkomst en uw beweerde verblijf aldaar tot augustus 2009 aannemelijk te maken. De informatie die u geeft laat eerder een ingestudeerde indruk na, maar is alleszins niet doorleefd.

Aangezien uw verblijf in Mosul tot 2009 niet geloofwaardig is, zijn de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die zich in deze periode in Mosul hebben afgespeeld, dit evenmin. Temeer daar u geen enkel Iraaks identiteitsdocument kan voorleggen dat uw afkomst zou kunnen staven. In dit verband verklaarde u dat uw documenten thuis in Mosul zijn achtergebleven, bij uw grootmoeder. U gevraagd om contact op te nemen met haar en deze documenten te laten overkomen, stelt u laconiek dat zij dit toch niet zal doen aangezien ze niemand meer heeft en zij ze aldus niet kan laten opsturen (CGVS, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende. Het is niet aannemelijk dat zij in Mosul niemand zou kunnen aanspreken, bijvoorbeeld verwanten, burens of kennissen, om deze documenten naar u te laten opsturen, gelet op het belang hiervan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met een terroristische organisatie niet geloofwaardig hebt gemaakt, ondermeer ook omwille van volgende redenen.

Zo kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw broer bij het leger tewerkgesteld was, daar uw verklaringen hieromtrent uiterst vaag blijken te zijn. U weet niet welke documenten uw broer bij de inschrijving moest voorleggen (CGVS, p.14); alsook weet u niet of hij één of andere selectieprocedure moest doorlopen (CGVS, p. 15); kunt u niet zeggen of hij enkele tests moest ondergaan (CGVS, p.15); heeft u geen weet waar hij zich moest inschrijven (CGVS, p. 15); weet u niet waar hij tewerkgesteld was (CGVS, p. 15); waar hij sliep indien hij moest blijven werken (CGVS, p. 15) en wat zijn taken waren binnen het leger (CGVS, p.15). U blijkt evenmin in staat enkele namen van collega's te noemen (CGVS, p.15). Vervolgens beweert u in tegenstelling tot de objectieve informatie gekend bij het CGVS dat uw broer geen opleiding heeft moeten volgen en hij meteen na inschrijving aan het werk kon (CGVS, p. 15) en dat hij enkel beschikte over één soort uniform, namelijk een woestijnkleurig (CGVS,p. 15). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch een begin van uitleg zou kunnen geven over uw broer en zijn functie binnen het Irakese leger daar dit aan de basis van uw vlucht ligt.

Verder stoelt u uw relaas dat uw broer werd ontvoerd en gedood om 9u 's ochtends op de verklaringen van uw buurjongen die alles zou hebben gezien, omdat hij buiten stond, naar binnen is gegaan en vervolgens alles verder heeft gevolgd door het gaatje in de deur (CGVS, p.17). Dat u overigens nooit hebt geïnformeerd bij de buurjongen of hij werd bedreigd (CGVS, p.18), u nooit bij de burens heeft nagevraagd of er nog personen zijn langs geweest bij uw ouderlijke huis (CGVS, p.18), u niet weet hoe het onderzoek (waar u overigens geen bewijs van heeft voorgelegd) naar deze dubbele moord evolueert (CGVS, p.18) en u zich niet hebt geïnformeerd naar de vermoedelijke daders (CGVS,

p.19), doet verder afbreuk aan de ernst van uw beweringen en onderstreept de toch wel zeer nonchalante houding jegens deze gebeurtenis, die nochtans uw vluchtaanleiding uitmaakt.

Tot slot, het CGVS betwist geenszins uw Iraakse nationaliteit maar uit wat voorafgaat kan gezien het niet aannemelijk karakter van uw afkomst en verblijf in Mosul tot 2009 bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zoals boven vastgesteld blijkt immers dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw afkomst uit Mosul, noch dat u hier aanwezig zou zijn geweest op het ogenblik van de val van het Baathregime en de periode daarna. Deze ongeloofwaardigheid is van die aard dat het CGVS zich onmogelijk een correct beeld kan vormen van uw juiste regio van herkomst, van uw recente verblijfplaatsen, van uw eventueel verblijf in andere derde landen, en van eventuele verblijfsalternatieven waarover u mogelijks kan beschikken. Bijgevolg is het het CGVS niet in staat uw eventuele nood aan bescherming te beoordelen.

Zoals hierboven reeds werd aangestipt legt u geen enkel document neer dat zou toelaten uw herkomst, persoonsgegevens of vluchtmotieven te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. Verzoeker stelt tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 18 december 2009 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd beroep in middels een “*VERZOEKSCHRIFT HOUDENDE EEN BEROEP TOT NIETIGVERKLARING (art. 9bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)*”. Hij duidt, naast het CGVS, als tegenpartij aan “*De Belgische staat, vertegenwoordigd door de federale regering, vertegenwoordigd door de Heer Eerste Minister voor wie optreedt de Minister van Binnenlandse Zaken*”. Voorst voert hij een aantal “*middelen tot nietigverklaring*” aan en vraagt hij de “*vordering in nietigverklaring van de bestreden beslissing*” gegrond te verklaren.

2.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de aanvraag van een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden. Hoe voornoemd artikel in casu van toepassing zou kunnen zijn kan dan ook niet worden ingezien.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker de “*federale regering, vertegenwoordigd door de Heer Eerste Minister voor wie optreedt de Minister van Binnenlandse Zaken*” aanduidt als tegenpartij, kan niet worden ingezien op welke wijze de minister van Binnenlandse Zaken zou kunnen worden aangeduid als tegenpartij. Voor zover verzoeker doelt op de minister van Migratie- en asielbeleid dient te worden opgemerkt dat deze gelet op het voorgaande niet als tweede verwerende partij kan worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht en betoogt dat ten onrechte wordt geweigerd hem de vluchtelingenstatus toe te kennen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, hetzij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4.

Verzoeker stelt dat hij Irak is ontvlucht wegens vrees voor daden van vervolging in zijn land van herkomst welke in strijd zijn met de bepalingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Hij verwijst tevens naar de Universele verklaring van de rechten van de mens van 10 december 1948, meerbepaald naar de artikelen 2, 9, 10, 18, 19 en 20.

Betreffende de motivering die stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst van Mosul benadrukt verzoeker in de eerste plaats dat hij slechts gedurende een periode van vier jaar onderwijs heeft genoten en dat men er niet vanuit mag gaan dat hij op de gestelde vragen kan antwoorden op dezelfde wijze als een persoon die wel onderwijs heeft genoten. Hij voert aan dat dit tevens blijkt uit zijn gebrekkige kennis van het Arabisch.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij slechts in november 2009 achttien jaar oud is geworden. Hij heeft gedurende een lange periode van zijn jonge leven geleefd in omstandigheden die het onmogelijk maakten zijn onderwijs te hervatten of rond te reizen in Irak.

Ten slotte heeft verzoeker ook een opmerking over de tolk die aanwezig was tijdens de procedure. De communicatie tussen de tolk en verzoeker zou zeker niet vlot zijn verlopen en bovendien zou de kennis van het Nederlands in hoede van de tolk ook niet optimaal zijn. Verzoeker verwijst naar het incident tijdens het gehoor waarbij het begrip 'op weg naar buiten' door de tolk werd vertaald als 'hij ging naar buiten', wat tot grote verwarring leidde bij de interviewer en verzoekers raadsman. Ook de uitspraak van de tolk leidde tot verwarring bij verzoeker. Op dit punt hebben zijn raadsman en de interviewer kunnen ingrijpen doch andere mogelijke slechte vertalingen of miscommunicatie zouden hebben kunnen plaatsvinden. De interviewer kan volgens verzoeker niet ontkennen dat het gesprek stroef verliep.

Voorts gaat verzoeker in concreto in op de bestreden motieven. Betreffende de motieven aangaande de districten rond Mosul erkent verzoeker dat hij problemen had met de term 'district'. Hij stelt dat men niet kan verwachten dat iemand die slechts vier jaar onderwijs heeft gehad vertrouwd is met de indeling van een land in districten, laat staan dat hij deze allemaal kan opnoemen. Daarnaast heeft hij Mosul nooit verlaten en beschikt hij dus over een beperkte kennis over het land Irak.

Met betrekking tot de wijken rond zijn wijk voert verzoeker aan dat de vraag naar de wijken rond zijn wijk door de tolk verkeerdelijk zou zijn vertaald als de vraag naar enkele wijken die verder af gelegen zijn van zijn wijk. Verzoeker heeft dan ook zijn best gedaan om enkele van zulke wijken op te noemen. Ter staving verwijst hij naar zijn hoger gedane uiteenzetting omtrent de vertolking. Ook op dit punt zou verzoekers beperkte opleiding zich hebben gemanifesteerd.

Inzake de motivering met betrekking tot de rivieren in Mosul verwijst verzoeker nogmaals naar zijn beperkte opleiding. De vraag zou bovendien bij hem verwarring hebben veroorzaakt en men kan deze benaderen vanuit verschillende standpunten. De linker- en rechteroever werden door verzoeker geïnterpreteerd als zijnde van zijn woonplaats en hij heeft zich hier geografisch op gericht. Wat betreft de route van zijn wijk naar de Tigris doet verzoeker gelden dat de vraag hiernaar werd voorafgegaan door de vraag of hij de Tigris ooit zag. Hij antwoordde daarop dat hij éénmaal de Tigris zag. Door de volgorde van de vragen en door miscommunicatie met de tolk zou verzoeker de vraag hebben begrepen alsof gepolst werd naar de weg die hij nam naar de Tigris. Hij heeft dan ook de weg omschreven die hij nam toen hij naar de Tigris ging.

Omtrent de route naar de Dawassa wijk betoogt verzoeker dat hij heeft geantwoord dat hij daar slechts éénmaal naartoe is geweest, namelijk toen zijn vader nog in leven was. Hij had op dat ogenblik hooguit de leeftijd van twaalf jaar. Men kan niet verwachten dat iemand met een beperkte opleiding zoveel kan onthouden en situeren op dergelijke jonge leeftijd, te meer daar het een plek betreft waar hij slechts éénmaal is geweest en daarna zes jaar lang niet meer is geweest. Verzoeker wijst erop dat hij aangaf dat er eenrichtingsverkeer was over de bruggen op de Tigris en dat het feit dat hij niet de juiste richting aangaf volledig overeenstemt met het feit dat hij niet buiten zijn wijk is geweest.

Verzoeker wijst erop dat de interviewer niet vermeldt wat hij wel correct heeft aangegeven, zoals wat er allemaal veranderde na de val van Saddam.

Wat betreft de vraag die werd gesteld met betrekking tot de val van de stad Mosul verklaart verzoeker dat hij op dat moment thuis was en zijn vader kort erna besloot te vertrekken naar het Noorden. Hij heeft dus weinig meegemaakt van de val en was bovendien op dat moment nog maar twaalf jaar.

Daarnaast is de vraag gesteld naar de aanslagen die bijna dagelijks in de wijk gebeuren. Verzoeker heeft deze vraag opgevat als de vraag: *“noem een bekende aanslag die er is geweest?”* en heeft dan ook verwezen naar de aanslag in de Tamin wijk. De miscommunicatie is volgens verzoeker weer te wijten aan een gebrekkige vertaling van de tolk. De vraag die werd gesteld omtrent aanslagen in zijn wijk heeft verzoeker beantwoord als volgt: *“er zijn dagelijks/wekelijks aanslagen die gebeuren, maar dat het meestal gaat om dodingen van mensen en onthoofdingen maar dat er in zijn wijk weinig of geen aanslagen werde gepleegd met explosieven”*.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij het nodige heeft gedaan om zijn grootmoeder te vragen de stukken over te maken waaruit zijn identiteit blijkt. De korte periode die nog maar is verstreken zou niet voldoende zijn om de stukken al in België te krijgen. Verzoeker vraagt dan ook de mogelijkheid de stukken neer te leggen wanneer zij aankomen.

Met betrekking tot de motivering omtrent zijn vage verklaringen betreffende de activiteiten van zijn broer doet verzoeker gelden dat hij weinig contact had met zijn broer met wie hij bijna tien jaar verschilt van leeftijd. Zijn broer was amper thuis en verzoeker had eerbied en respect voor zijn oudere broer. Hij stelde hem geen vragen over het werk indien hij daar zelf niet over vertelde. Het uniform en bijhorend masker heeft verzoeker wel kunnen omschrijven aangezien deze zichtbaar zijn voor het oog. Ook heeft hij de wapens kunnen beschrijven die zijn broer bezat.

Dat verzoeker nonchalant zou zijn geweest met betrekking tot het voorval waarbij zijn moeder en zijn broer werden neergeschoten is onjuist. Hij stelt dat hij daarna bij zijn grootmoeder is gaan wonen. Uit de gegronde vrees die hij had is hij steeds binnen gebleven. Zijn grootmoeder liet hem niet buiten zodat hij niet terugkon naar het huis van de buurjongen om hem vragen te stellen over het voorval. Niet enkel emotionele overwegingen, maar ook de vrees voor het verliezen van zijn leven zouden aan de basis liggen van het feit dat hij nooit is teruggegaan naar zijn ouderlijk huis.

Verzoeker betoogt dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeert om enig bewijsmateriaal voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zijn leven in gevaar is, en dit om de eenvoudige reden dat het niet mogelijk is te vluchten met een pakket bewijzen, foto's en getuigenverklaringen.

Verzoeker legt bij aangetekend schrijven van 4 februari 2010 de kopieën neer van zijn *“iraakse verblijfskaart en van zijn Iraaks paspoort”*. Ter terechtzitting preciseert verzoeker dat de bijgebrachte documenten in wezen zijn Iraakse identiteitskaart en zijn Iraaks nationaliteitsbewijs betreffen.

3.2. De Universele Verklaring van de rechten van de mens heeft slechts de waarde van een beginselenverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht (RvS 4 juli 2007, nr. 173.179; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314). Derhalve is verzoekers verwijzing naar een aantal artikelen van voornoemde verklaring niet dienstig.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden asielrelaas. Zo brengt hij geen bewijs bij omtrent de beroepsactiviteit van zijn broer voor de Iraakse nationale garde, welke nochtans de directe aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers problemen. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij omtrent de moord op zijn moeder en zijn broer. Tevens zou volgens zijn verklaringen de politie een onderzoek hebben gestart naar aanleiding van deze moord en zou dit onderzoek nog steeds gaande zijn, doch brengt verzoeker ook dienaangaande geen bewijselementen bij (administratief dossier, stuk 3, p.15-18).

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat indien verzoekers ingeroepen problemen zich daadwerkelijk hadden voorgedaan, hij hieromtrent een begin van bewijs zou kunnen bijbrengen. Zijn verklaring dat het niet mogelijk zou zijn te vluchten met een pakket bewijsmiddelen is niet afdoende ter verschoning van dit gebrek aan bewijselementen. Verzoeker verklaarde immers reeds bij het CGVS dat hij voorafgaand aan het gehoor verschillende malen in contact stond met zijn grootmoeder (administratief dossier, stuk 3, p.3). Tevens legt hij in het kader van onderhavige procedure een aantal kopieën neer van identiteitsdocumenten, welke hij blijkens het begeleidend schrijven heeft ontvangen uit Irak zodat aangenomen kan worden dat hij beschikt over de mogelijkheid om documenten te laten overbrengen (rechtsplegingdossier, stuk 4). Desalniettemin toont verzoeker niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde de nodige bewijzen te vergaren ter ondersteuning van zijn asielrelaas, en dit terwijl daartoe van zijnentwege nochtans redelijkerwijze ernstige en aanhoudende pogingen mogen worden verwacht.

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af aangaande de functie van zijn broer voor de Iraakse nationale garde. Zo gaf hij aan niet te weten welke documenten zijn broer nodig had om bij het leger te gaan. Evenmin wist hij of zijn broer eerst een soort selectieprocedure moest doorgaan. Verzoeker kon ook niet aangeven of zijn broer op bepaalde dingen werd getest. Hij wist niet waar deze naartoe is gegaan om zich in te schrijven en kon niet preciseren of zijn broer Mosul heeft moeten verlaten om zijn training te doorlopen. Verzoeker wist evenmin waar zijn broer werkte en kon zelfs niet aangeven of deze al dan niet werd tewerkgesteld op verschillende plaatsen. Hij kon geen plaats noemen waar zijn broer werkte en wist niet waar de nationale garde gelegerd is. Verzoeker verklaarde dat zijn broer zelfs sliep op zijn werkplaats doch kon niet aangeven waar deze was. Hij kon evenmin verduidelijken wat de specifieke taak van zijn broer was in het leger. Daarenboven kon hij geen namen noemen van collega's waarmee deze samenwerkte. Bovendien beweerde verzoeker dat zijn broer vier of vijf keren zou zijn bedreigd ingevolge zijn beroepsactiviteit doch kon hij niet aangeven welke terroristen het waren die hem bedreigden en wist hij evenmin of zijn broer al dan niet de hulp zou hebben ingeroepen van zijn oversten (administratief dossier, stuk 3, p.14-16).

Verzoeker tracht de voorgaande vaagheden in zijn verklaringen te vergoelijken door te stellen dat hij weinig contact had met zijn broer en deze weinig vroeg uit respect, doch deze verklaring is geenszins afdoende. Het is immers redelijk om aan te nemen dat wanneer verzoekers broer thuis was over dergelijke zaken gesprekken werden gevoerd of minstens dat verzoeker zich aangaande de voormelde zaken zou informeren nadat zijn broer omwille van diens beroep herhaaldelijk met de dood zou zijn bedreigd door terroristen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker toch enige uitleg zou kunnen geven omtrent zijn broer en diens functie in het leger daar deze aan de basis van zijn problemen

en zijn vlucht liggen. In casu slaagt verzoeker er echter niet in zijn relaas aannemelijk te maken aan de hand van voldoende duidelijke, concrete en gedetailleerde verklaringen.

Daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker na de moord op zijn moeder en broer gedurende acht maanden zonder problemen zou zijn ondergedoken bij zijn grootmoeder, die woonde op amper drie straten van zijn oorspronkelijke woning (administratief dossier, stuk 3, p.3), blijkt uit verzoekers verklaringen daarenboven dat hij heeft nagelaten zich te informeren met betrekking tot zijn voorgehouden problemen, hetgeen getuigt van desinteresse voor en afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen. Zo zou hij zijn buurjongen niet hebben gevraagd of deze al dan niet werd bedreigd naar aanleiding van het incident waarbij zijn moeder en broer werden vermoord. Tevens zou hij niet hebben geïnformeerd bij de bureaus of er nog iemand is langs geweest bij zijn oorspronkelijk huis. Evenmin zou verzoeker ergens hebben geïnformeerd naar de ouders (administratief dossier, stuk 3, p.18-19).

Dat hij niet buiten kon of mocht komen vormt hiervoor geen afdoende verklaring. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker gedurende de acht maanden die hij nog in de nabijheid van zijn woning zou hebben verbleven, en dit eventueel via familieleden, vrienden of kennissen, zou trachten meer te weten te komen betreffende zijn problemen om zich als dusdanig op de hoogte te stellen van de ernst van zijn situatie alvorens de drastische beslissing te nemen het land te ontvluchten.

Waar verzoeker aanvoert dat de communicatie met de tolk bij het CGVS niet vlot zou zijn verlopen, waarbij hij verwijst naar het incident waar een bepaalde zin door de tolk verkeerd werd vertaald en stelt dat *“andere mogelijke slechte vertalingen of miscommunicatie zouden hebben kunnen plaatsvinden”*, repliceert verweerder met recht dat de verkeerde vertaling van de zin waarnaar verzoeker verwijst reeds tijdens het gehoor werd rechtgezet en dat dit niet als element is opgenomen in de bestreden motivering. Dergelijk alleenstaand element is geenszins van die aard dat dit afbreuk vermag te doen aan het geheel van het gehoor. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat aan verzoeker bij het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en dat aan hem werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen zowel verzoeker als zijn raadsman hebben nagelaten te doen. Verzoeker had geen opmerkingen bij de aanvang van het interview en hij noch zijn raadsman formuleerden enige bijkomende opmerking omtrent de vertolking wanneer zij hiertoe de kans kregen (administratief dossier, stuk 3, p.1-2, 20). Het gehoorverslag bevat precieze en gedetailleerde gegevens en er kunnen verder geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan. Derhalve is verzoekers louter hypothetische en post factum betoog omtrent mogelijke vertaalproblemen niet ernstig. Hij toont betreffende de hoger gedane vaststellingen geenszins in concreto aan dat of welke van zijn verklaringen niet of foutief zouden zijn neergeschreven.

Daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten fotokopieën betreffen zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend, dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve worden zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. De bestreden beslissing erkent dat verzoeker over enige kennis beschikt met betrekking tot Mosul. Zij motiveert tevens terecht dat zich op dit vlak in hoofde van verzoeker een aantal lacunes voordoen. Deze lacunes wegen in casu omwille van verzoekers profiel echter niet op tegen de aangetoonde kennis omtrent elementen waarvan aangenomen moet worden dat zij tot zijn dagelijkse leefomgeving in Mosul behoorden (administratief dossier, stuk 3, p.5-13; stuk 12: landeninformatie). Derhalve dient voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus te worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is van Mosul in de provincie Ninawa in Centraal-Irak.

Gelet op het algemeen bekend gegeven dat de situatie in de provincie Ninawa in Centraal-Irak van die aard is dat zij beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, hetgeen tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier welke een niet-exhaustieve lijst bevat van de aanslagen die alleen al in verzoekers wijk werden gepleegd gedurende de

voorbijge jaren (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie), dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS